

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/16/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312220670
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2312220670.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, zastúpenej splnomocnenkyňou: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA GUNIŠ & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Klincová 37/B, proti žalovanému: F. Z., nar. XX. W. XXXX, trvalo bytom O. - O., I. XXXX/X, t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou pre konanie: F. Q., Okresný súd Galanta, o 63,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 18. septembra 2013 č. k. 5C/60/2013-42 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej p o t v r d z u j e .

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvostupňového konania v sume 32,56 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 9,24 eur na iných trovách, všetko splnomocnenkyňi žalobkyne do 3 dní.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 63,19 eur spolu s 9%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 63,19 eur od 22. júla 2010 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 16,50 eur a k rukám splnomocnenkyne žalobkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 58,16 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 708 ods. 1 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 52 ods. 1 až 3, § 517 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. platného a účinného v čase uzavretia zmluvy); § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení od 24.11.2004, vecne dôvodil uzavretím dňa 12.6.2006 medzi účastníkmi Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobkyňa žalovanému zriadila a viedla rastový osobný účet č. XXXXXXXXXXX, keď podľa písmena U bodu 9 (správne čl. III písmeno U bod 9) VOP (Všeobecných obchodných podmienok X. Z. M. a.s. platných od 1.6.2006) suma čerpaných peňažných prostriedkov nad výšku debetného limitu je sankcionovaná debetnou úrokovou sadzbou ako pri nepovolenom čerpaní debetu na účte podľa sadzobníka, keď podľa sadzobníka (Sadzobníka poplatkov X. Z. M. a.s. platného od 1.7.2010) je výška sankčnej úrokovej sadzby pri nepovolenom debete na osobnom účte 20% ročne, pričom od 30. mája 2009 mal žalovaný na účte debetný zostatok, ktorého aktuálna výška k 13. júlu 2010 bola 62,50 eur a ktorý sa mu k 21. júlu 2010 navýšil na sumu 63,19 eur a keďže ho žalovaný neuhradil, žalobkyňa

listom z 13. júla 2010 odstúpila od zmluvy a preto súd prvého stupňa žalobkyni priznal uplatnený nárok v časti istiny. Zmluvu uzavretú medzi účastníkmi posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení od 24. novembra 2004, keďže išlo o zmluvu uzavretú podľa Obch. z., ktorej charakteristickým znakom bolo, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a bolo z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. S poukazom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu aplikoval ustanovenia O. z. týkajúce sa omeškania dlžníka a nie ustanovenia Obch. z. ako to urobila žalobkyňa. Žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania vo výške 20% zo sumy 63,19 eur, avšak vzhľadom na rozdiel medzi úrokom a úrokom z omeškania a na to, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, mal za to, že je možné uplatňovať si úroky z omeškania iba podľa O. z., preto v časti úroku z omeškania žalobe vyhovel iba do výšky 9% ročne a nad 9% ročne žalobu zamietol, keď v čase omeškania žalovaného so zaplatením sumy 63,19 eur bola sadzba ECB 1%. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne prevažným úspechom žalobkyne v konaní, z ktorého dôvodu jej priznal právo na náhradu trov konania vo výške 16,50 eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia 58,16 eur (za 2 právne úkony po 19,92 eur s DPH a to za prevzatie vecí a podanie návrhu, 2x režijný paušál po 9,16 eur za úkony v roku 2012).

Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na čl. I „Úvodné ustanovenia“ body 2, 3, 4 a 6 a čl. III písm. A) bod 38 VOP. Podľa čl. I bod 6 a čl. III písm. A) bod 38 VOP je banka oprávnená za ďalšie služby účtovať poplatky v zmysle platného sadzovníka poplatkov. Sadzovník poplatkov obsahuje v časti E) depozitné produkty - ostatné produkty bod 1.E.4 sankčnú úrokovú sadzbu pri nepovolenom debete na osobnom účte vo výške 20% p. a. Vzhľadom na uvedené bola žalobkyňa názoru, že jej nárok na sankčný úrok vo výške 20% p. a. je oprávnený.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania (správnosť rozhodnutia rozsudkom vo veci samej v zamietajúcej časti, ako aj v časti trov konania, keďže rozhodnutie o trovách konania bolo závislým na výsledku konania ako celku) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa vec prejednal na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutej zamietajúcej časti treba považovať za správny, keďže súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere dostatočnej pre jeho rozhodnutie, vec správne posúdil i po právnej stránke a odvolaním uplatnená námietka na takomto nazeraní na vec nebola spôsobilá nič zmeniť.

Predovšetkým sa totiž žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit' s podstatou argumentácie použitej súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa okresného súdu treba žalobu čiastočne zamietnuť). Odôvodnenie rozsudku vzťahujúce sa k napadnutej časti totiž nevykazovalo žiadne logické, skutkové ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivým (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania) a odvolaciemu súdu poskytovalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), pre nutnosť vyporiadania sa aspoň stručne aj s odvolacími námietkami a pre celkovú úplnosť sa však žiada aj tu doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovne :

Podľa čl. III písmeno U bod 9/ VOP suma čerpaných prostriedkov na účte nad výšku debetného limitu je sankcionovaná debetnou úrokovou sadzbou ako pri nepovolenom čerpaní debetu na účte podľa sadzovníka.

Podľa I. časti bodu D/ 1.D.5. sadzobníka, sankčná úroková sadzba pri povolenom prečerpaní na osobnom účte je 20% p. a. a podľa I. časti bodu E/ 1.E.4. sadzobníka, sankčná úroková sadzba pri nepovolenom debete na osobnom účte je 20% ročne.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že si okrem istiny uplatňuje aj sankčnú úrokovú sadzbu 20% podľa sadzobníka poplatkov, v petite žaloby žiadala 20% úrok z omeškania ročne, v odvolaní uviedla, že žalobou žiadala sankčný úrok.

Úrok a úrok z omeškania sú pritom podstatne odlišné inštitúty. Úrok z omeškania je plnenie, ktoré má veriteľ právo požadovať od dlžníka, ak tento mešká s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 O. z. a § 369 ods. 1 Obch. z.). Na rozdiel od toho úrok je určitá forma odplaty, ktorú možno dohodnúť pri peňažnej pôžičke alebo úvere (§ 658 ods. 1 O. z. i § 497 Obch. z.). Pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, teda i jej oneskorenej úhrady, možno medzi zmluvnými stranami dojednať tiež zmluvnú pokutu (§ 544 O. z. i § 300-302 Obch. z.), nech aj v takomto prípade relevantná judikatúra dbá na vyššiu mieru obozretnosti, aby sa za pomoci tohto inštitútu neobchádzali predpisy ustanovujúce maximálnu mieru sankcií za omeškanie.

Ak by žalobkyňou požadovaný sankčný úrok z omeškania mal mať charakter zmluvnej pokuty, odvolací súd tu uvádza, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednaná zmluvná pokuta alebo iné obdobne znevýhodňujúce ustanovenia zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripojuje svoj podpis (nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11). Aj toto boli teda dôvody, pre ktoré so žalobou v prejednávanej veci nešlo uspieť.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zmluvne dojednaná a ani zákonná výška úrokov z omeškania v spotrebiteľskej zmluve nemôže byť vyššia, než ich výška podľa Občianskeho zákonníka.

Riadiac sa týmito úvahami a osvojujúc si aj dôvody súdu prvého stupňa preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

V časti o trovách konania súd prvého stupňa ním zvolenou formuláciou príslušného čiastkového výroku rozsudku vytvoril dojem, akoby pojmy „trovy konania“ a „trovy právneho zastúpenia“ boli dvoma samostatnými (na sebe nezávislými) množinami (z matematického hľadiska), hoci je to presne naopak (druhý z pojmov je tu podmnožinou prvého) a zákonu zodpovedajúcim je tu obrátenie poradia a rozlišovanie na tzv. advokátske a iné trovy, samozrejme len za predpokladu vzniku v konkrétnej veci jedného aj druhého typu trov (tu por. § 151 ods. 8 O. s. p.). Ak u fyzických osôb advokátov súdna prax zákonnú povinnosť zaplatiť náhradu „advokátovi“ (§ 149 ods. 1 O. s. p.) prakticky bezvýnimodne interpretuje tak, že oprávneným tu nie je priamo advokát, ale náhrada sa má zaplatiť účastníkovi s právom na náhradu trov konania „k rukám advokáta“ a proti takejto interpretácii aktuálne neexistujú žiadne relevantné argumenty; podobne tvorivo je treba pristúpiť i k novej možnosti zastupovania právnickými osobami. U tých je všeobecne známou skutočnosťou (bez potreby dokazovania), že žiadne ruky nemajú a preto je potrebné povinnosť na platenie takýmto osobám vyjadriť inak (ktorú formu tunajší súd štandardne vyjadruje prvotným priradením označenia zastupujúcej právnickej osobe, napr. výrazom „splnomocnenkyňa“, keďže tu ide o tú obchodnú spoločnosť a teda právnickú osobu s právnou formou v ženskom rode a následne ukladaním povinnosti za pomoci slov „Y. je povinný zaplatiť ... X. a to splnomocnenkyňa X.“).

Súd prvého stupňa rozhodol v časti trov konania podľa § 142 ods. 3 O. s. p. s odôvodnením, že žalobkyňa mala prevažný úspech v konaní.

Odvolací súd však má za to, že mala úspech len čiastočný, preto bolo namieste rozhodnúť o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p. t. j. náhradu trov konania pomerne rozdeliť. Úspech žalobkyne vo veci

samej bol 78% (žalobou uplatnená istina 63,19 eur + úrok z omeškania 20% ročne z istiny od 22.7.2010 do rozhodnutia súdu prvého stupňa 18.9.2013 t. j. 39,99 eur = 103,18 eur oproti rozsudkom súdu prvého stupňa priznanej istine 63,19 eur + úrok z omeškania 9% ročne z istiny od 22.7.2010 do rozhodnutia súdu prvého stupňa 18.9.2013 t. j. 18 eur = 81,19 eur) - úspech žalovaného (22%) = pomerný nárok na náhradu trov 56%.

Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v sume 16,50 eur a trovy právneho zastúpenia 58,16 eur za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, podanie žaloby) po 16,60 eur, 2 x režijný paušál 7,63 eur za úkony v roku 2012 a 20% DPH. Odvolací súd po prepočte zistil, že správne ide v prípade trov právneho zastúpenia o sumu 58,15 eur (33,20+15,26=48,46 eur +9,69=58,15 eur) potom pomerný nárok žalobkyne na zaplatený súdny poplatok 56% predstavuje sumu 9,24 eur a pomerný nárok žalobkyne na náhradu trov právneho zastúpenia 56% predstavuje sumu 32,56 eur.

To boli dôvody, pre ktoré došlo k zmene napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti trov konania podľa § 220 O. s. p. tak ako je to uvedené v druhej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom bol plne úspešným žalovaný a bol to tak on, komu vzniklo právo na náhradu trov (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaný však nepodal návrh na priznanie mu náhrady (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a túto ani (pre prípad vzniku trov, zo spisu sa však nepodávajúcích) v zákonom ustanovenej lehote (troch pracovných dní) nevyčíslil, čo všetko boli dôvody rozhodnutia spôsobom uvedeným v tretej vete výroku tohto rozsudku (odvolacieho súdu).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v určených lehotách, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.